

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΑΝ, 40 χρόνων. ΑΝΔΡΕΑΣ, 28 χρόνων. ΠΕΤΡΟΣ, 30 χρόνων. ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΗΣ

ΤΟΥ R. GRACIEUX

(“Εξαφνα μπαίνει μέσα ο Πέτρος. Είπε χλωμός, αδύνατος και θλιμμένος”).

ΖΑΝ. — ‘Ο Πέτρος! Δόξα σοι ο Θεός!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Τ’ αποφάσεις, τέλος πάντων, νάβηθς νά μάς βοηθς, Πέτρο;

ΖΑΝ. — “Ελα λοιπόν. Πέτρο, έλα...”

(“Ο Πέτρος σιωπηλός κάθε-ται κοντά τους”).

(Στήν ταξέρα μιας κομοπό-λεως. ‘Ο Ζάν και ο ‘Ανδρέας κάθονται μπροστά σ’ ένα τραπε-ζάκι, σέ μια γωνία, και πίνουν κουβεντιάζοντας και τραγουδών-τας).

ΖΑΝ. (τραγουδώντας) :

Θεοί πώς είμαστε θαρρούμε σαν πίνουμε κρασί,

ΑΝΔΡΕΑΣ. (τραγουδώντας) :

Τόν κάθε μας ξεχνούμε πονο, τήν κάθε συμφορά.

και τούτη ή κόπια πού κρατούμε, μάς φαίνεται χρυσή...

και λέμε πώς υπάρχουν μόνο στον κόσμο ή χαρά.

ΖΑΝ. (πίνοντας). — Ποτέ νά μη λείψη τό κρασί από τόν κόσμο!

ΑΝΔΡΕΑΣ. (πίνοντας). — Ποτέ νά μην ξεραθούν τ’ άπτελεια!...

ΖΑΝ. — Στήν ύγεια σου, ‘Ανδρέα!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Στήν ύγεια σου, Ζάν! (Σαναπίνουν και οι δύο).

ΖΑΝ. — Ούτε τά φίλια της άδιορφης γυναίκας δέν μεθούν άπως τό κρασί.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ‘Ε, ύπόχρον και μερικώς γυναίκες πού τά φίλια τους είνε πιο μεθυστικά κ’ από τό κρασί!

ΖΑΝ. — Πώς φάνεσαι πώς είσαι Δόν Ζουάν.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ‘Αλήθεια... Μ’ αγατούν ένένα ή γυναίκες.

ΖΑΝ. — Μή μάς τό λές... Τό ξερούμε... Είσαι ο πιο χαριτωμένος νεός τού τόπου μας. Μά δέν μπορείς νά κωχηθής πώς μπορείς και τίς ξενοαλλοίξεις όδες! Υπάρχουν γυναίκες τίμες πού ούτε τά όφραία σου αία άποφούν νά τίς ξελογιάσουν.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δέν ξερείς έσύ... Καμμιά γυναίκα δέν μπορεί ν’ άντισταθή στις τραφερές μου ματιές και στά γλυκά μου λόγια. Ξέρω έγώ πώς πρέπει νά κυττάω τίς γυναίκες και πώς νά κλώω μαζύ τους. Η γυναίκα είνε σαν τή γάτα. Τρελλάνεται γιά χάδια. Κι’ έγώ ξέρω νά χαιδένω και μέ τά ματια μου και μέ τή φωνή μου άκόμα.

ΖΑΝ. — Νάξερτα τήν τέχνη σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Είνε φρεσιό μου. ‘Ετσι γεννήθηκα. ‘Από μικρό παιδί γοήτευα τίς γυναίκες. Ναι, μή γελάς, Ζάν. Πιστερέ με, καμμιά δέν μπορεί ν’ άντισταθή στά ματια μου και στά λόγια μου. Η γυναίκα θέ-λει νά τίς λές λόγια γλυκά, μεθυστικά, λόγια πού νά μοιάζουν μέ μουσική... ‘Όποια θέλω, μπορώ νά τήν τρώξω στά δίχτυα μου...

ΖΑΝ. — Τί νά σού πώ; Καλά πού δέν είμαι παντρευμένος. Τότε θα μου είγες ξελογιάσει και τή γυναίκα μου. Γιατί δέν πιστεύω νά ξετρο-λιάνεις μόνο τά κορίτσια.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μή ρωτάς καλύτερα. Μή ρωτάς!... Τί νά τά λέω τώρα;

ΖΑΝ. — ‘Ελα, πές μου, τώρα πού είμαστε μονάχοι. Πόσες παν-τρευμένες σ’ έρωτευθιραν;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Δέν ξέρω. Δέν τίς μετρώ. ‘Εγώ είμαι σαν τήν πε-ταλούδα πού πετάει από λουλουδιό σέ λουλουδιό.

ΖΑΝ. — Και δέν σταματάς σουθενά;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Μπορεί ή πεταλούδα νά σταματήσει σ’ ένα λουλουδιό, όταν βέλει ένα άλλο ωραιότερο, λίγο πιο πέρα;

ΖΑΝ. — ‘Ελα, πές μου, ‘Αν-δρέα. Ποιος από τίς γνωστές μας κατώφισες νά ξελογιάσει; Δέν φαντάζομαι βέβαια νά έχης ξελο-γιάσει τή γυναίκα τού διηκόφου ή τήν κόρη τού άστίνουμου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Χά, γά! Δέν πίνουμε λίγο κρασί άκόμα;

ΖΑΝ. — Ούτε φαντάζομαι νά μπορέσεις νά μιλήξής ποτέ στά δί-χτυα σου τή μαζορίτσια τή γυ-ναίκα τού Πέτρο.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Τήν πεντάμορ-φη ‘Αδρανή;

ΖΑΝ. — Τί όφραία γυναίκα, ά-λήθεια! Και τί έγάπη! ‘Ο φτω-χός ο Πέτρος είνε άπελπισμένος από τόν καιρό πού τήν έχασε.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Κι’ ούτε έρχε-ται καλά στή συντροφιά μας.

ΖΑΝ. — Μά έχει καλό δικιο. Τέτοια γυναίκα δέν ξαναβρίσκε-ται εύκολα στον κόσμο... Τόσο όμορφη και τόσο τίμια! ‘Ηταν σωστή Παναγία!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Βέβαια... Βέ-βαια... Μά τί μου τή θυμήσε; τώρα; ‘Αφησέ τήν νά κοιμάται ήσυχη στον τάφο της... “Ας πού-με κ’ άλλο κρασί.

ΖΑΝ. — “Ας πούμε. Στήν ύ-γεια σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Στήν ύγεια σου. (Πίνουν).

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

ΖΑΝ. — Γκαρσόν! Γρήγορα. Φέρε μας κ’ άλλο κρασί.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι, ‘Ηρθα γιά νά πώ κ’ έγώ!...

ΖΑΝ. — Καλά πού τ’ αποφάσεις! Τό κρασί είνε θαιματουργό... Μάς κάνει νά ξεχνούμε κάθε μας πόνο!...

ΠΕΤΡΟΣ. — ‘Οχι όμως και τόν πόνο τόν δικό μου. (‘Ο ύπηρέτης φέρνει κρασί).

ΖΑΝ. — ‘Ελα λοιπόν, Πέτρο, πές κ’ έσύ. (‘Ο Πέτρος πίνει).

Νά έρχεσαι κάθε βράδυ στή συντροφιά μας... ‘Ετσι θα ξεχνάς λίγο... ΠΕΤΡΟΣ. — Δέν ξέρω άν θα μπορούσά νά έρχομαι κάθε βράδυ.

Νά σάς πώ τήν αλήθεια, κ’ άπόψε βίσινα τον έαυτό μου γιά νάρθω νά σάς βρω. Μά είπα: “Ας αποφασίσω τέλος νά πάω. Ίσως, άπό-ψε τού άδριστον, τήν ξεχάσω λίγο, πίνοντας κρασί.

ΖΑΝ. — ‘Εχεις δικιο, Πέτρο... ‘Εχασες μία γυναίκα άνεκτή-μητη, ένα χιλιάκριβο θησαυρό...

ΠΕΤΡΟΣ. — Πώς τήν άγαπούσα και πώς μ’ άγαπούσε!... Μά έγώ τήν αγαπώ και τώρα... Ναι, τήν αγαπώ και πεθαιμένη! Είνε φο-δερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ‘Ελα, πές κ’ άλλο.

ΠΕΤΡΟΣ. (ξαναπίνοντας). — ‘Ηταν ένας άγγελος και στο πρό-σωπο και στήν ψυχή!... ‘Ηταν ή πιο όμορφη κ’ ή πιο άγνή γυναίκα τού κόσμου.

ΖΑΝ. — Τά ίδια λόγια έλεγα κ’ έγώ πρην έρθεής. Νά, έλεγα στον ‘Ανδρέα, πώς δέν μπόρσε ούτε μία ματιά νά τίς κλέψη, αυτός πού ξετρολιάνει όδες τίς γυναίκες.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τί λόγια είνε αυτά; Γιά τή γυναίκα μου δέν έπληγε στον κόσμο δύο άλλος άνδρας εκτός από μένα... Δέν μ’ άπάτησε ποτέ, ούτε μέ μία ματιά της! ‘Ηταν μία άγια! ‘Εχω πάψει χώνα από τόν τάφο της και τό κρατάω πάντα έπάνω μου, σαν φυλαχτό.

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ‘Ελα, πές κ’ άλλο κρασί.

ΠΕΤΡΟΣ. — Είνε χειρότερα γιά μένα δύο πίνω. Κατάζομαι, μά δέν μεθύ. Τί άνόητος πού ήμου, νά νομίσω πώς είνε δυνατών νά τήν ξεχάσω, έτσι και γιά μία στιγμή. Μά πώς νά τήν ξεχάσω, μία τέ-τοια γυναίκα. Τόσο χαρόνια πού ζήσαμε μαζί, ήμαστε πάντα τρελλά έρωτευμένοι, άπως τήν πρώτη ήμέρα τού γάμου μας.

ΖΑΝ. — Υπομονή! Υπομονή! ‘Όλοι μας θα πεθάνουμε... Θάβη ή ώρα πού θα πές νά τήν άνταμώσης γιά πάντα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Νά σάς πώ τήν αλήθεια; Μού φαίνεται πώς δέν θα μπορέσω νά ύποφέρω περισσότερο τόν χωρισμό της. Θα πάω νά τή βρω μία ώρα άρχήτερα.

ΖΑΝ. — “Α, όχι! Είνε άμαρτία. Νά περμιμένης νά σέ καλέση ο Θεός...

ΠΕΤΡΟΣ. — Δέν μπορώ νά περμιμένο. Θα πάω, θα πάω, και γρήγορα μάλιστα!

ΑΝΔΡΕΑΣ. — ‘Αφού δέν τό πίνεις έσύ τό κρασί, Πέτρο, θα τό πώ έγώ.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πιέ τό!

(‘Ο ‘Ανδρέας πίνει).

ΠΕΤΡΟΣ. — Είνε έλα κονρά γιά μένα! Και τό πιο γλυκό κρα-σί, φαριμάκι γίνεται στό στόμα μου... Δέν μπορώ νά ύποφέρω περισσότερο! Θέλω νά τελειώση αυτό τό μαρτύριο. ‘Απόψε κιά-λας!...

ΖΑΝ. (τραγουχμένος). — Τί; Θέλεις νά σκοτωθής άπόψε;

ΠΕΤΡΟΣ. — Είνε καρός, μού φαίνεται. Τόσες μέρες πέρασαν από τότε πού τήν έβαλαν στό χώ-μα, κ’ έγώ ζώ άκόμα! Είνε ντρο-πή μου νά ζώ άκόμα! (Κλαίει).

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Πέτρο, είσαι νέος! ‘Υπάρχουν κ’ άλλες γυναί-κες στον κόσμο.

ΠΕΤΡΟΣ. — Πώς τολιάς και μού μιλάς έτσι, ‘Ανδρέα; Γιά μέ-να δέν ύπόχρει άλλη γυναίκα στον κόσμο, εκτος από τήν πεθαιμένη, δπως και γιά κείνη δέν ύπληχε άλ-λος άνδρας. Πρέπει νά πάω νά τή βρω.

ΖΑΝ. (στον ‘Ανδρέα). — Πώς νά τόν σώσουμε; Πώς νά τόν κρατήσουμε στή ζωή;

ΑΝΔΡΕΑΣ. — Φτάνει νά τού

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Τήν Εύτυχία τήν άπαντώ συχνά στο δρόμο μόνη, εόγενικά τή χαιρετώ κι’ εκείνη μέ σιμάνει, μού δίνει τό χεράκι της, μού λέει πώς μ’ αγαπά, μού λέει πώς μέ στοχαζεται, μού λέει... και (τά λοιπά) ‘Απ’ τά γλυκά τά λόγια της, κάποτε πήρα (θάρρος) κι’ άμέσως τήν έρώτησα: — “Αν δέν σάς κά- (νει βάρος, θέλετε νάρθετε μαζί νάμαστε συντροφιά; Κι’ ή Εύτυχία, πού πάντοτε στέκεται στα καρφιά, μούπε: — Κι’ έγώ θα τώθελα, μά, ξέρετε, δέν (πρέπει) μ’ ένα φτωχό τραγουδιότ ή κόσμος νά μέ (βλέπη!) ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

πώ δυο λόγια, και θα τόν σώσω.

ZAN.—'Ε, κι' εσύ με τὰ λόγια σου!... 'Ο Πέτρος δὲν εἶνε γι-
ναῖκα γιὰ νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰ λόγια σου.

PETPOC.—Πάω λοιπόν... Καληνύχτα σας. "Ἰσως" δὲν με ξα-
ναϊδίητε. (Σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ).

ZAN.—Πέτρο... Στάσου...
('Ο Πέτρος δὲν γυρίζει πίσω).

ANAPEAΣ.—Στάσου, Πέτρο! Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ κάτι γιὰ τὴ γυ-
ναῖκα σου. ('Ο Πέτρος ξαναγυρίζει). Πέτρο! Μὴν αυτοκτονήσεις!
Ναὶ δὲν ἀξίζει νὰ πεθάνῃς γιὰ τὴ γυναῖκα σου! Δὲν ἦταν ἀγία ὅπως
τὴ νόμιζες. Αὐτὴ ἐγὼ τὴν ξεγέλασα πῶ εύκολα ἀπ' ὄλες!... Τὸν και-
ρὸ πού ἐλειπε στοὺς πόδες μου, μ' ἕνα μου λόγο μόνο τὴν ἔκανα νὰ πέσῃ
στὴν ἀρχαλιά μου...

PETPOC, (ἀγριεμένος, ἐξαλλος).—Ψεῦθη!

ZAN.—Καὶ ἡ Ἀδριανή! Μὴ χειρότερα. Θεέ μου!

ANAPEAΣ.—Δὲν εἶμαι ψεῦτης. Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ σέ
σώσω! Πίστεψέ με, δὲν ἀξίζει καμμιά γυναῖκα τόσο, ὥστε νὰ πεθα-
νοῦμε γι' αὐτήν. Κι' ἡ γυναῖκα σου ἦταν ἡ πῶ ἀνάξια ἀπ' ὄλες.

ZAN.—Μὴ χειρότερα! Τὶ ἀκούειν γ' αὐτὰ μου! Μὴ χειρότερα!

ANAPEAΣ.—Καὶ μοῦ πῶ νὰ σοῦ πῶς δὲν ἦμιον ὁ μόνος τῆς
φίλος ἐγὼ. Μπορὼ νὰ σοῦ τοῦς δνοιάσω ἕναν-ἕναν... Εἶχε τὴν ἀ-
προνοησία, ἡ μαζαρίτισσα, νὰ δῖνῃ στὸν καθένα ἀπὸ μὰ φωτογραφία
της. Καὶ σ' ἐμένα ἔχει δώσει μὰ... Νᾶ, κίτταξέ την, ἀν θέλεις νὰ
βεβαιωθῆς... (Ψάχνει τὴν τσέπη του γιὰ νὰ βρῇ τὴ φωτογραφία).

'Εντομαξαζό, ὁ Πέτρος βγάδει ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του.
PETPOC, (αυροβόλωντας τὸν Ἀνδρέα).—Συκοφάντη! Ἰερὸ
λε! Θὰ τὴν ἔχεις κλέψει τὴ φωτογραφία!... Ψεῦθη! Κακοῦργε!
('Ο Ἀνδρέας κλονίζεται, φέρνει τὸ χέρι του στὴν καρδιά του καὶ
πέφτει κάτω. 'Ο Πέτρος θέλει κατῶν νὰ σκοτωθῇ κι' ὁ ἴδιος,
ὁ Ζὰν προφταίνει καὶ τοῦ παίρνει τὸ περιστροφὸ. Οἱ θαμνῶνες
καθίστανται τρέχοντες ἐντροῦνοι).

ZAN.—Τὶ ἔκανες, Πέτρο; Τὶ ἔκανες;

PETPOC.—Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σκοτώσω κα-
νένα! Τὸ περιστροφὸ τὸ πήρα μαζὺ μου γιὰ ν'
αὐτοκτονήσω. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἄλλος μ' ἀνάγκα-
σε νὰ τὸν σκοτώσω, γιὰ τὸν τόλμησε νὰ βροίση τὴ
νήπιη τῆς λατρειῆς μου, τῆς ἀγίας μου γυναι-
κας. Κάνετε με δὲ τι θέλετε, παραδώστε με στὴν
ἀστυνομία... Ἔτσι ἔπρεπε νὰ ζήσω...

ZAN, (σκύβοντας ἐπάνω στὸν Ἀνδρέα καὶ
παίρνοντας τὴ φωτογραφία πού κρατεῖ ἀκόμα
στὰ χεῖρα του).—Καὶ ὅμως... Εἶνε ἡ φωτογρα-
φία τῆς Ἀδριανῆς! Μάλιστα! Κι' ἔχει γραμμέ-
νη κι' ἀριστερῶς: «Στὸν ἀγαπημένο μου Ἀν-
δρέα. Μὲ πολλὰ φιλιά. Ἀδριανή». Μὴ χειρότε-
ρα. Θεέ μου! Μὴ χειρότερα!...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΩΤΕ

Ἐ ν α ς φ α λ α κ ρ ὀ ς. (ἐλάω στὸ θυμὸ
του). — Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Εἶνε νά... τρα-
βάη κανεὶς τὰ μαλλιά του, ἀπὸ τὸ κακό του!

Ἀποτυχημένο κομπλιμέντο:

—'Ω, με συγχαίρετε, κυρία, πὺν δὲν σὰς ἐ-
χαρήθησα! Ἄλλὰ φαίνεσθε τόσο ὀμορφη σήμερα, ὥστε, μὰ τὴν ἀ-
λήθεια... δὲν σὰς ἀνεγνώρισα!...

Μεταξὺ φίλων:

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν ἐχάρηφες, βλέπω, ἔγινες διπλὸς στὸ πάχος.
— Ἀλήθεια, εἶνε πὺν πρὸς περιεργό. Ἐχασα τὸ «ἡ κ ι σ ὺ» μου κι'
ὅμως τώρα ζ υ γ ἱ ζ ω διπλά!

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Καὶ ἐπέτρεφες νὰ σέ φιλήσῃ αὐτὸς ὁ ἀγροίκος πὺν μιλάει τόσο
ἐπαρρηφίτικα;
— Ἄ, στὸ φίλ!... ἐκαραφίζεται εὐγενεσίατα, ἀγαπητὴ μου!

Ἡ σ ὺ ζ υ γ ο ς. — Φεύγεις λοιπόν πάλι ἀπόψε; Ἄχ, νὰ ἤξερες
τὶ πληρτικὰ εἶνε τὰ βράδια ἐδῶ!
'Ο σ ὺ ζ υ γ ο ς. — Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς... φεύγω!

Στὸ σαλόνι. 'Ο νεαρὸς ἰαζιοματικὸς, καθισμένος πλάι στὴ φιλενά-
δα του, βλέπει κάποιον νὰ μπαίνει ξαφνικά.
— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς; 'Ο ἰατροφῆτης σου;
— 'Ω, μὴ φοβάσαι! Εἶνε... ὁ ἄντρας μου!

Στὸ διάλειμμα τοῦ μαθήματος, δύο μικροὶ
παῖζον:

- Πεταίει, πεταίει...
- ... Ἡ ὑπέρφτρια!
- Τί λὲς ἐκεῖ; Πεταίει ἡ ὑπέρφτρια;
- Ἀφοῦ ἡ μπαὶ τὴ λέει π α λ η ο κ α ρ α
κ ᾶ ξ α κι' ὁ μπαμπὰς τὴ λέει π ο υ λ ᾶ κ ι
μου, γιὰ νὰ μὴν πεταίη;

Οἱ ἔθνοι ποιεῖται

Ἐκλεκτὸς μεταφρασθεὶς

Φύλλα

(Τοῦ LISSAUER)

Περάτης εἶν' ὁ Χάρωντας κι' οἱ ταξειδιῶτες ἰσκιον
Κι' ἕνας στὴ βάρα σκάνοντας, περσμένα φύλλα ὄρισει.
Τὰ φύλλα στάχτη γίνηκαν στὸ νεκρωμένο χέρι.
— Δέντρο δὲν εἶν' ὀλόγουρα φύλλα, ποὺς τάχει φέρει;
— Ἀπὸ τὰ δάση ὄλης τῆς γῆς φύλλα σκορποῦν καὶ ραῖνον
Τὰ καλοκαίρια πὺν περνοῦν, στὴ βάρα, δταν πεθαῖνον.

Σκάψε τὴ γῆ

(Τοῦ ROSEGER)

Σκάψε τὴ γῆ, σκάψε τὴ γῆ, μὲ χέρι προκομμένο
Κι' ὅτι καλὸ, στῆς μάνας γῆς τὰ βάθη εἶνε κρυμμένο.

Σκάψε τὴ γῆ μὰ πθαμὴ βαθεῖα, καὶ πληρομὴ σου
τὴν πρώτη τῆς ζωῆς λαχτάρα—τὸ ψυμὸ σου.

Σκάψε τὴ γῆ δύο πθαμὲς βαθεῖα καὶ σκάψε κάτω
νὰ πῆς τὴν πηρὴ νερὸ διάφανο καὶ δροσάτο.

Σκάψε τὴ γῆ τρεῖς πθαμὲς βαθεῖα καὶ θὰ ριζώσῃ
δέντρο, πὺν ἴστω καὶ καρπὸ μὰ μέρα θὰ σοῦ δώσῃ.

Σκάψε τὴ γῆ τέσσερις πθαμὲς βαθεῖα σκάψε τὴ γῆ, καὶ μέτρα
καταπύ σου θεμέλιο βάλε τὴν πρώτη πέτρα.

Σκάψε τὴ γῆ πέντε πθαμὲς κι' ἡ μοῖρα σου ἀν τὸ γράφει,
θὰ βρῆς τῆς γῆς τοὺς θησαυροὺς καὶ θὰ χαρῆς
(χρυσάφι).

Σκάψε ἔξη πθαμὲς τὴ γῆ, λάκκος βαθεὺς νὰ
(γίνῃ
καὶ βοήθης.—τὸ καλύτερο—τὴν αἰὼνια γαλήνη.
Μεταφρ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Ἡ κωμῶδια τῆς ζωῆς

(Τοῦ Ἰταλοῦ ANTONIO FABRES)

"Οἶον τὸ ξέρομμε, πὺν καλὰ,
πὺς εἶν' ὁ κόσμος κι' ἡ ζωὴ μὰ κωμῶδια
κι' ὅμως στὴ φάρα τῆς ζωῆς αὐτῆ
πετοῦμε τὴ μορὴ μας εὐτυχία.

Τὸ ξέρομμε πὺς θάταν ἡ ζωὴ
χοῖς τὴ φάρα αὐτῆ σωστὴ εὐτυχία
κι' ὅμως τυρλοῖ πετοῦμε τὴ ζωὴ
σάν τὸ κορφεὶ στὴν αἰὼνια κωμῶδια.

Ξέρομμε πὺς χύνει στὴ ζωὴ
φαρμάκια μὰ παρῶμια κωμῶδια
κι' ὅμως στὰ στήθη σφιγγόμε τρελλοῖ,
τὸ ρεῖδι, πὺν μὰς τρώει τὴν εὐτυχία.

Ξέρομμε πὺς ποτὴρ εἶν' ἡ ζωὴ
ὅπου γεμίζει ἀπὸ φαρμάκι κι' ἀπὸ μέλι.

Κι' ὅμως ἡ κωμῶδια τῆς ζωῆς
νὰ τὸ γεμῶσι ἀπὸ φαρμάκι μόνο θέλει.

Τὸ ξέρομμε πὺς πλάσθηκε ἡ ζωὴ
νάμια Παράδεισος, χαρὰ καὶ εὐτυχία,
μὰ ἐμεῖς τυρλοῖ, ριχνόμεστε ἐκεῖ
πὺν μὰς συντρίβει τῆς ζωῆς ἡ κωμῶδια.

Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Σονεττο

(Τῆς ELISABET ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ)

Δὲν ἔχω ἀπ' τὰ μαλλιά μου σέ κανένα
Δώσει—μ' αὐτὰ, πὺν τώρα δαχτυλῖδια
Πλέκο στὰ δάχτυλα, ὁ καλέ, σέ σένα
Δίνοντας, π ᾶ ρ' τ α, λέω.—Τ' ἄθωα παιχνίδια.

Τῆς νεότης πέρασαν, κι' οὔτε εἶνε τὰ ἴδια
Μαλλιά, σέ παιδιῶλας ὅμως χιμένα,
Κι' οὔτ' ἔχον ρόδα καὶ μυρτιὰς στολῖδα
Τώρα στὸ σκυφτὸ μέτωπο ἀρμημένα.

Κρῶνον τὴ διακοροφαρμημένη μου ὄμω.—
Τὸ πῶστενα πὺς πρῶτο θὰ τὰ κόψη
Χάρου ψαλίδι. Μὰ ἤθελε νὰ ζητήσῃ

Τὸ δάση τῆς ἡ ἀγάπη.—Πᾶρ' τα! Ἀκόμω
Θαῖρες ἐκεῖ τὸ φίλ, πὺν τὸ στόμα,
Τῆς μάνας μου ἀφρσε, πὺν ξεψυχήσει.

Μεταφρ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

